

under forarbejdernes udførelse og efter den nye matrikels ikrafttræden den 1. januar 1844.

Matriklens oplysninger om ejendommenes hartkorn dannede grundlag for ejendomsbeskatningen, og i løbet af 1800-tallet udbyggedes reglerne om opmåling og taksation under ledelse af en landinspektør med henblik på ajourføring af matriklen og fordeling af hartkornet ved udstykning. Der blev også udfærdiget regler om forholdet til tinglysningsvæsenet.

Den første egentlige udstykningslov er fra 1897. Den blev allerede i 1906 afløst af en ny udstykningslov i forbindelse med, at hartkornet i 1903 var afskaffet som grundlag for ejendomsbeskatningen. Den næste lovrevision fandt sted i 1925 samtidig med udarbejdelsen af tinglysningsloven, og reglerne i de 2 love har dannet grundlag for det tætte samspil, der siden har bestået mellem udstyknings- og tinglysningsystemet. Udstykningsloven af 1925 indeholdt fortsat jordbrugspolitiske regler om udstykning og sammenlægning af landbrugsejendomme, men også flere regler, der tog sigte på bebyggelsesregulering og vejforhold. For Sønderjylland kom der i 1925 til at gælde en særlig udstykningslov.

I 1949 overgik de jordbrugspolitiske bestemmelser helt til landbrugsloven, og udstykningsloven fra 1949, som fortsat er gældende, kom også til at omfatte Sønderjylland. Som følge af den øgede byvækst og industrialisering op gennem 1900-tallet og den deraf nødvendiggjorte lovgivning om naturfredning, byplanlægning, byudvikling, byggeri, brandforhold osv. indeholdt udstykningsloven af 1949 en række bestemmelser, hvis formål var at tilgodese hensyn til denne lovgivning i forbindelse med udstykning. Ved en ændring af udstykningsloven i 1963 blev de fleste af disse konkrete reguleringsbestemmelser overført til anden lovgivning, og i udstykningsloven blev der samtidig indsat bestemmelser, hvorefter matrikelmyndigheden skal påse, at der ikke sker udstykning, som vil fremkalde forhold i strid med anden lovgivning.

Bestemmelserne i udstykningsloven er ikke landsdækkende.

Københavns Kommune har siden 1690 haft sit eget matrikelvæsen, og lovregler herom fandtes indtil 1977 i den særlige københavnske bygge- og matrikelvæsenet i Frederiksberg Kommune hørte indtil 1925 under Matrikeldirektoratet, og udstykningslovens bestemmelser omfattede indtil dette tidspunkt kommunen. Siden 1925 har kommunen imidlertid haft sit eget matrikelvæsen, og bestemmelser om udstykning m.v. har været fastsat i et kommunalt reglement, der godkendes af Matrikeldirektoratet. Reglementets bestemmelser svarer i det væsentlige til udstykningslovens bestemmelser. Visse bestemmelser om matrikel-

væsenet i Frederiksberg Kommune var endvidere indtil 1977 optaget i bygge- og matrikelvæsenet.

For begge kommuners vedkommende blev bestemmelserne om matrikelvæsenet i 1975 overført til udstykningsloven i forbindelse med kommuneplanlovens vedtagelse og den samtidige ændring af bygge- og matrikelvæsenet. Den særlige københavnske bygge- og matrikelvæsen blev ophævet. Enkelte af udstykningslovens øvrige bestemmelser blev samtidig gjort landsdækkende.

Udstykningsloven (nu lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 1977) er hovedloven i det matrikulære system, men i systemet indgår også loven om Kort- og Matrikelstyrelsen (lov nr. 749 af 7. december 1988), landinspektørloven (lovbekendtgørelse nr. 390 af 12. juli 1977) og udstykningsafgiftsloven (lovbekendtgørelse nr. 5 af 7. januar 1988).

Udstykningslovgivningen er et servicesystem, der har til formål

- at betrygge private rettigheder gennem fastlæggelse og registrering af ejendommene og deres grænser og herigennem danne grundlag for tinglysning af rettigheder over ejendommene,
- at danne grundlag for vurdering og beskatning af fast ejendom,
- at kunne levere ajourførte ejendomsoplysninger til private og til offentlige myndigheder, og
- at bidrage til at sikre overholdelse af anden lovgivnings bestemmelser om ejendomsdannelse og arealanvendelse.

Den centrale bestemmelse i udstykningsloven er kravet i lovens § 1 om, at der skal ske udstykning, før en del af en ejendom afhændes eller pantsættes særskilt eller gives i brug for et længere tidsrum end 10 år. Det er denne bestemmelse, der i det væsentlige danner grundlag for vedligeholdelsen af matriklens oplysninger.

En række samvirkende årsager har imidlertid ført til, at udstykningskravet for langvarigt udlejede arealer i et betydeligt antal tilfælde ikke er blevet gennemført, jf. afsnit 4.

I årenes løb er der udviklet og fastsat en lang række specielle regler for forskellige arter af matrikulære forandringer, og regelsættet må i dag siges at være uoverskueligt og unødigt kompliceret.

3. Grundlaget for lovrevisionen.

Matrikeldirektoratet har udarbejdet 3 redegørelser som grundlag for lovrevisionen: »Hovedspørgsmål ved revision af udstykningsloven« (december 1985), »Udstykning, Arealoverførsel og Sammenlægning« (november 1986) og »Berigtigelser, Skelsætning og Private Veje« (januar 1987). Endvidere har et af Landbrugsministeriet nedsat udvalg i marts 1988 afgivet »Delbetænkning om matrikulær inddeling«, og